

LO kaster bort pengene

«Nødsekretærene» ikke velkommen

— Ingen skal forundres over at de fagorganiserte har reagert sterkt mot at deres kontingentpenger skal brukes til å lønne spesialansatte folk som skal propagandere for EF-medlemskap på arbeidsplassene, sier formannen i Norsk Arbeidsmandsforbund, Oystein Larsen. — LO-formannens opplysning kom som

lyn fra klar himmel. Saken har ikke vært drøftet på forhånd, så vidt jeg kjenner til. Det er et direkte utspill fra administrasjonen.

— Men LO-sekretariatet har avgjørelsen?

— Aspengren har garantert en bred, demokratisk behandling, — men vi vet jo utgangen. Aspengrens plan om

korttidssekretærer blir vedtatt mot 2 stemmer, — og en av dem er min. Ingenting tyder på at utspillet trekkes tilbake, — EF-tilhengerne slåss i desperasjon nå for å vinne. (Når dette skrives, har det aktuelle møte i sekretariatet ennå ikke funnet sted.)

MANGE MILLIONER?

— Det har vært snakket om atskillige millioner kroner?

— Foreløpig vet vi bare at det vil koste mye penger. LOs såkalte «kampfond» kan ikke røres, men midlene for øvrig er det opp til administrasjonen og sekretariatet å disponere. Jeg tror ellers at det nærmest er bortkastede penger fra LOs side å ansette disse munn-til-munn-sekretærene, for å få arbeidstakere til å skifte mening om EF.

INGEN MOTSTANDERE

— Kanskje det blir ansatt noen motstandere i denne kampanjen også?

— Det er utenkelig. Lofter om balansert informasjon er én ting, praksis noe annet. Opplegget både fra partiet og LO har vært helt subjektivt, — det er derfor vi f. eks. måtte få Arbeiderbevegelsens informasjonskomité som motvekt.

— En kort kommentar til LO-kongressen?

— Ingen betviler kongressens representativitet, men den er representativ bare for seg selv, — for den gjenspeiler ikke medlemmenes mening, sier Øystein Larsen.

(Les mer om reaksjonene på korttidssekretærene inne i avisen.)

1971: 189 000. — 1972: 375 600 (januar).

BELGIA.

1957: 77 900. — 1970: 71 300. — 1971: 70 900. — 1972: 89 400.

Når det gjelder den økonomiske vekst gikk den for Frankrikes vedkommende ned fra 6% i 1970 til 5,5% i 1971. Italia viste en nedgang i samme tidsrom fra 5 til 1,2%, og Vest-Tyskland gikk fra 5,5 til 3%. I Norge gikk den økonomiske vekst opp fra 3,5% i 1970 til 5% i 1971.

(Kilder: Statistisk Arbok, Statistisk månedshefte nr. 4/72 og Statistisk ukehefte nr. 17/72.)

EF-tilhengere er opptatt av trygge arbeidsplasser. Bedriftsledere nøler ikke med å servere sine ansatte direkte skremser:

Kommer vi ikke med i EF, er arbeidsplassene i fare.

I den forbindelse er det interessant å se hvorledes arbeidstakere innenfor EF har opplevd tryggheten etter at Romatraktatens prinsipper ble gjort gjeldende.

La oss se arbeidsløsheten i tørre tall, årsgjennomsnittet fra 1957 (før Romatraktaten begynte å virke) til og med 1972.

FRANKRIKE.

1957: 80 700 ledige. — 1970:

Utrygge arbeidsplasser

262 100. — 1971: 336 000. — 1972: 417 500 (januar).

VEST-TYSKLAND.

1957: 76 100. — 1970: 148 200. —

Les:

Einar Førde:

Hvor ble det av sosialismen?

Rune Gerbardsen:

EF for kapitalkreftene

Direktører på offensiven

Politikere på retrett

God sommer

Direktørens innsikt blir liggende brakk

Direktørene er på offensiven og veileder folket på sin måte i EF-saken.

«Ny pen brosjyre kan ansatte og aksjonærer i Borregaard-konsernet lese hvor farlig det er å stå utenfor EF og hvor fordelaktig medlemskapet er.

Til fordelene hører økt salg og bedre priser i EF. Disse fordeler vil øke sterkt med tiden.» Dertil «sikrere arbeidsplasser» — «flere og mer interessante arbeidsoppgaver for selskapets ansatte». En handelsavtale derimot, vil være til skade for betydelige deler av konsernet. Ikke nok med det, — blir Norge stående utenfor EF vil følgene bli:

«Større virksomheter i konsernet kommer i fare. Arbeidsplassene trues, og de distrikter som er avhengig av disse virksomheter, vil bli rammet. Men-neskelig innsikt, erfaring og dyktighet vil ligge brakk.»

Det er mulig generaldirektør Rein Henriksen har overspilt sin politiske rolle denne gang, — også fra aksjonærhold er det blitt reagert negativt, som det vil framgå av nedenstående brev:

Oslo 20. juni 1972
Aktieselskapet Borregaard
Sarpsborg

Herved tillater jeg meg å takke for den konsernoversikt for 1. tertial 1972 som jeg har mottatt. Disse oversikter er alltid interessant lesning.

Derimot kan jeg styre min begeistring for den vedlagte brosjyre som viser den oppfatning ledelsen i A/S Borregaard har om følgene for EF. Jeg er av den mening at propaganda for og imot EF fortrinnsvis bør komme til uttrykk i aviser, radio/televisjon og legale politiske

demonstrasjoner. Herav følger at jeg misliker at et firmas ledelse i interne meddelelser til de ansatte og aksjonærene forsøker å påvirke deres syn på en sak som denne. Spesielt gjelder dette når agitasjonen er så ensrettet og blottet for motforestillinger som den etter min mening er her.

Jeg returnerer derfor vedlagt den tilsendte brosjyre. De ansatte og vi aksjonærer får da samle oss i det håp at konsernet ikke raser sammen dersom det norske folks svar skulle bli et nei.

Personlig er jeg optimist og tror det vil gå bra allikevel. Til slutt vil jeg uttrykke håpet om at ledelsen da vil kunne finne andre interessante arbeidsoppgaver til de ansatte, til erstatning for dem de ifølge brosjyren vil gå glipp av hvis Norge ikke går inn i EF.
Med hilsen
Per Nielsen

Rune Gerhardsen:

EF — en garanti for kapitalkreftene

Romatraktaten er forankret i ideene om et konkurransepreget, privatkapitalistisk næringsliv med en sterk tro på markedskreftenes evne til å lede den økonomiske utvikling. I dette mønsteret er det ikke plass til demokratisk styring av produksjon og næringsliv.

Fellesmarkedet er ikke bygd opp, og utviklet, med det primære siktemål å tjene lønnstakernes interesser. Det er ikke industriarbeiderne i mellom-Europa eller bonde- og fiskeribefolkningen i Frankrike og Italia som har drevet fram reglene om frie kapitalbevegelser, fri etableringsrett og fritt arbeidsmarked. Det er kapitalkreftene som gjennom Romatraktaten har fått sine ønsker oppfylt, og det er kapitalkreftene som vil få enda større spillerom om dette fellesmarkedet skal utvides til også å omfatte vårt land, sa Rune Gerhardsen i sin tale ved Folkebevegelsens 7. juni-arrangement.

ARBEIDSGIVERNES MARKED

Vi har sett uttrykt hvilken side i arbeidslivet EF støtter. Vi kjenner argumentasjonen igjen fra utallige lønnsoppgjør her hjemme, seinest lønnsoppgjøret i år. Arbeidsgiversida skremmer

med arbeidsløshet og ulykke dersom arbeidsfolk skal få høyere lønn. De norske arbeidsgiverne kan vente støtte for sitt syn fra overnasjonale organer i Bryssel dersom Norge blir med i EF. Er det noe rart at Arbeidsgiverforeningen er blant de ivrigste til å få Norge med?

MAKTKONSENTRASJON

De få som har stor makt, vil få enda større makt. Siden EEC ble dannet, er den økonomiske makten konsentrert på stadig færre hender. Likevel varsler EFs planer for industripolitikken enda større og sterkere konsentrasjoner — færre og enda mektigere industrigrupperinger. Mansholtplanen går inn for å redusere sysselsettingen i jordbruket. Colonna-planen går inn for å samle EFs industri i noen få hundre gigantkonsern. Det er disse trekkene ved EF-samarbeidet som gjør det klart hvilke krefter som dominerer innenfor Fellesmarkedet. Skal vi beholde vårt sjelstyre, og ikke mindre viktig, skal vi utvide det, så må vi bekjempe disse kreftene. Og det gjør vi ikke ved å legge landet åpent for dem.

TRYGGE ARBEIDSPLASSER

Redaktør: ERLING A. HANSEN

Redaksjonssekretær: LISE WINTHER

Redaksjonskomité:

Rolf Dahl, Kjell Fiskerud, Roald Halvorsen,
Ragnar Kalheim og Matz Sandman

Trykt i Dagbladets trykkeri

Tomt for argumenter

Da markedsspørsmålet først kom opp her i landet, ble Fellesmarkedet, som det dengang het, nærmest fremstilt som et snevert handelspolitisk arrangement fra tilhengers side, og deres argumentasjon beveget seg nesten utelukkende på dette planet. Vi måtte bli med av økonomiske grunner, ble det hevdet. Denne firkantede argumentasjonen ble nokså raskt gjendrevet av fakta fra landets virkelige ekspertise på økonomiske spørsmål, og tilhenger-propagandistene måtte flytte hovedvekten over på andre områder.

Samarbeidet med folkene i EEC-landene ble gitt en idealistisk begrunnelse, fredsaspektet ble trukket inn osv., alt mens det ble overlatt til kapitalinteressene å terpe videre på de økonomiske argumentene — hva de også har gjort til denne dag.

Roma-traktatens høytidelig erklærte mål om en stadig nærmere sammenslutning av de europeiske folk, holdt de seg imidlertid omhyggelig borte fra. De var, og er det fremdeles, klar over at den overveiende del av den norske befolkning både fornuftmessig og instinktmessig reagerer mot avgivelse av nasjonal råderett til fjerne byråkratiske apparater som fullstendig er unndratt deres kontroll. Men ettersom denne målsettingen kom stadig tydeligere frem i komitérapporter og uttalelser fra ledende EEC-hold, ble tilhengerne nødt til igjen å bytte fot.

*

Etter lenge å ha viftet bort unionsplanene som uaktuelle fremtidsvyer, het det nå at dette med suverenitetsoverdragelse på bestemte områder hadde de da hele tiden vært klar over, det var jo en nødvendighet for at det felles økonomiske marked skulle kunne fungere. Men, skyndet de seg å tilføye, denne avståelse av selvråderett på begrensede områder ville bli oppveid gjennom medinnflytelse på felleskapsplanet. Avståelse av suverenitet ville nærmest styrke vår nasjonale selvbestemmelsesrett. Selvsagt skyldes denne tåkeleggingen at medlemskapspropagandistene er plagsomt oppmerksom på at dette er et høyst ømtålelig emne som helst burde komme i bakgrunnen, og det prøver de da å få til ved atter en gang å skifte tyngdepunktet i sin argumentasjon over på et nytt område.

*

Hva står da igjen? Ikke annet enn den såkalte sikkerhetspolitikk. Et nei til EEC vil bety et brudd med den linje vi hittil har fulgt på dette område, hevdes det nå, det er et skritt som setter vår trygghet i fare og de mest rabiate blant tilhengerne påstår tilmed at et nei til EEC er et skritt mot øst! Det er den gamle russerskrekken som søkes gjenopp-levet. Det vil ikke forundre oss det minste om vi i løpet av sommeren får en styrtsjø av historier om spioner som vrirler i hver en krok, ukjente ubåter som fyller hver en fjord og uidentifiserte flygende armadaer som krenker vårt luftrom. Vi har vente oss dette og hva som helst annet, medlemskapspropagandistene er nemlig grepet av desperasjon, de er blitt drevet fra skanse til skanse, og er gått tom for argumenter.

KLIPP UT

SEND INN

Dersom De ønsker å bli medlem i
FOLKEBEVEGELSEN —

vennligst send oss medlemskontingenten, minimum kr. 10,—, over postgiro eller bankgiro. Vær vennlig og notér «medlemskap» e. l. på giroblanketten og fyll ut og send oss denne slippen eller en lapp med tilsvarende opplysninger.

Navn: .....

Adresse: .....

Postnummer og poststed: .....

Kommune: .....

FOLKEBEVEGELSEN
MOT NORSK MEDLEMSKAP I FELLESMARKEDET
Postboks 515 - Sentrum - Oslo 1 - Postgiro 20 86 69
Bankgiro 8200.01.36065

Politikere på retrett til gamle skremsler

Den siste stortingsdebatten om EF ble nok en bekreftelse på at tilhengerne er på vikende front. Antallet tingmenn som vil stemme nei har økt fra markedsdebatt til markedsdebatt. Men enda viktigere er det å konstatere at tilhengers argumenter får stadig mer av desperasjonens preg over seg. Når en ikke får folket med på det saken egentlig gjelder — en europeisk storstat bygd på fritt spill for kapitalen — så griper en til argumenter som ikke har noe med saken å gjøre. Og ganske riktig: sikkerhetspolitikken ble hentet fram med militær presisjon. Det ble visket og tisket i radio og TV, i aviser og i Stortingssal. Norge kommer i drift — vi sklir fra vest mot øst. Og i sannhet ble det en diskusjon østenfor sol og vestenfor måne, dvs. så langt utenfor de politiske realiteter at selv bastante tilhengere rødmet i skamfullhet. På den annen side opplevde vi en Helge Seip som nærmest ble «blå» i sine anstrengelser for å sikre grensene mot øst.

La oss forsøke å skimte realitetene bak de militære øvelser i Stortingets korridorer. Spillet faller på sin egen urimelighet.

1. Dersom norsk sikkerhet kom i fare ved å stå utenfor EF, hvordan kan det da ha seg at regjeringen vil overlate til Danmark å avgjøre et for oss så avgjørende spørsmål.

2. Da vi startet forhandlingene med EF, ble det fra Stortingets side uttrykkelig slått fast at tilfredsstillende ordninger for jordbruk og fiske var en forutsetning for medlemskap. Det betyr altså at mangelen på en juridisk garanti for fiskerigrensen etter 1982 kunne ha satt Norge i drift østover.

Alle forstår det usannsynlige og urimelige i det sikkerhetspolitiske argument. Vi er derfor glad for å konstatere at det er

ikke regjeringen som har ført an i denne skremselspropagandaen.

3. Stortingsmelding nr. 50, som er regjeringens samlede vurdering av Norges forhold til EF, legger overhodet ingen vekt på de sikkerhetspolitiske sider av denne saken.

4. Dette er i tråd med det syn som statsminister Trygve Bratteli ga uttrykk for i Stortinget den 21. januar i år:

«Jeg vil for min del i tilknytning til noe representanten Seip var inne på, si at i den grad det i Europa bygges ut et samarbeid som konsoliderer og gir vekst-vilkår i denne demokratiske del av verden, øker også sikkerheten i den samme region. Men ut over det ser jeg for min del ingen grunn til å trekke noen direkte sammenheng mellom sikkerhets-

politikken og de spørsmål vi nå har til behandling.» (EF-saken — våre uthev.)

Det er således de mørkeblå som har tatt initiativet blant EEC-tilhengerne. Det er forsviddt ikke så underlig ettersom det er disse som har størst interesse av å komme med i EF. I hele dette århundrede har disse mørkeblå politiske kreftene vært arbeiderbevegelsens argeste motstandere, og de har med nebb og klør bekjempet alle de framskrittvennlige tiltak vi har reist. Det er noe en bør ha i mente den 25. september.

Men for virkelig å understreke det kuriositetens preg som de sikkerhetspolitiske argumenter har, tar vi med at «Ja til EF»-aksjonens formann Reidar Carlsen i Dagbladet tidligere i vår nærmest latterliggjorde de som ønsket å trekke sikkerhetspolitikken inn. For sikkerhets skyld har man da også en erklært NATO-motstander som nestformann for aksjonen.

En trodde vel lenge at den gamle plata om at arbeidsplassene kom i fare skulle være nok til å snu folkeopinionen. Det lykkedes ikke, og så graver man seg dypere ned i den politiske undergrunn.

I rekken av dårlige argumenter for norsk medlemskap i EF, synes vi dette inntar en suveren jumbo-plass. Vi beklager at en del ellers så besindige men-

Sosialismen ble borte

Under EF-debatten i Stortinget traff Einar Førde (A) midt i blinken, og samtidig det meget ømme punkt, med sin replikk til saksordføreren Knut Frydenlund (A):

Det lar seg ikke nekte at både nemndinnstillinga og det innlegget saksordføreren her har halde, med alle sine manglar er eit uttrykk for evne til avansert drøfting av EF-problemet. Det eg saknar hos hr. Frydenlund, er ei drøfting av dei spesielle problema han som sosialist og talsmann for arbeiderrørsla burde ha brukt noe meir tid og krefter på.

Her er inga drøfting av at det som først og fremst held på å vekse seg sterkt i EF, er arbeidarrørsla sine tradisjonelle motkrefter, av tendensar til at kapitalmakta stadig vinn terreng på bekostning av folkemakt, av dei enorme konsentrasjonstendensane som undergrev både demokrati i kvardagen og alt anna demokrati, av at det store vest-europeiske samfunnet slit med sosiale problem som særleg dei siste åra har gått mest ut over dei svake og forsvarslause, av ei klar utvikling mot større ulikskap i EF i inntekts- og formuesfordeling.

Nå vil hr. Frydenlund sikkert seie at han nettopp må inn i EF for å løyse desse problema. Han vil så å seie oppsøke dei der han finn dei enda meir aksentuerte enn hos oss. Men dette er førebels berre ein vakker tanke. Hr. Frydenlund har korkje ideologisk eller gjennom konkrete reformstrategiar sannsynleggjort at desse problema lar seg løyse gjennom devisen «If you can't beat them, join them». Politisk står han naken framfor arbeidarrørsla sine motstandarar.

Hr. Frydenlund seier at ingen veit korleis det norske samfunn ser ut om 10-15 år. Det er saka. Men han tilhøyrer ein rørsle som burde ha ein bestemt mening om korleis det europeiske samfunnet burde sjå ut om 10-15 år eller før.

Framfor dette føler ein seg sterkt kalla til å seie seg samd med statsminister Olof Palme i eit intervju i siste nummer av tidsskriftet «AGENOR». Palme blir konfrontert med det norske sosialdemokratiske synet om at den einaste sjansen til sosialisme i Norge går gjennom eit sosialdemokratisk EF. Palme seier at dei er store optimistar, og at dette er eit syn som ikkje ofte blir framsett av europeiske sosialistar. Optimisme er vel og bra, men det må ikkje forvekslast med sosialisme.

nesker har tatt «geværet» i bruk. A leke krig i fredstid bør fremdeles være militærleirenes oppgave. Men vi må altså registrere at de mørke-blås høyeste ønske er gått i oppfyllelse. De er på offensiven. Det er ellers folk som roper etter styrket grensevakt hold mot Sverige så snart Palme demonstrerer mot

USAs krigføring i Vietnam. Og så venter vi i spenning på neste trekk — de «uidentifiserte ubåter» i Nord-Norges dype fjorder.

Folkeavstemningen må respekteres. Den bør også beskyttes mot denslags agitasjon; hentet fra de mørkeste kroker i det politiske liv.

- Nei takk - Aspengren

Tor Aspengren.

Tor Aspengrens «korttidssekretærer» som skal rundt på arbeidsplassene og reklamere for EF-medlemskap, kan ikke vente den hjerteligste velkomst. På arbeidsplassene har reaksjonen vært kolossal, på dette kostbare

Mat blir søppel

Når motstanderne av EEC fremholder de gammel-liberalistiske økonomiske prinsipper Fellesmarkedet bygger på som en vesentlig grunn til at de stiller seg avvisende til medlemskap, blir de fra tilhengerhold møtt av en monoman påstand om at EEC tvertom gir større muligheter for å styre den økonomiske utvikling. Jo men, sa vi smør.

EEC's smørberg er kjent for de fleste og ruver ikke nettopp som bevis for planmessigheten i næringslivet, mindre kjent er kanskje den fullstendig skandaløse og opprørende tiltetgjørelse av andre matvarer som finner sted for å opprettholde EEC's markedsordning. Sammenheng gjort på grunnlag av EEC's egen statistikk forteller at skattytterne i EEC-landene i løpet av en femårsperiode har betalt to milliarder kroner for systematisk ødeleggelse av frukt og grønnsaker. Av dette kjempebeløp har produsentene selv bare fått en tiendedel, resten er gått med til å dekke omkostninger. Dette er vel å merke ikke en engangforeteelse, men en praksis som vil bli fulgt fremover. I årene som kommer regnes det med å subsidiere ødeleggelse av frukt og grønnsaker for 300 millioner kroner pr. år i henhold til forsiktig overlag.

Denne galskapen skjer i henhold til EEC-forordning av 1966. For riktig å sette den i relieff understrekes at ødeleggelsen først skjer etter at alt arbeid med planting, høsting, sortering, pakking osv. er utført. Det kan man virkelig kalle «styring» med det økonomiske liv.

utspill fra LO-ledelsen. Vi kan bare bringe noen smakebiter:

Ved 7. juni-mønstringen mot EF-medlemskap sa fellestillitsmann på Aker, Ove Larsen, i sin appell på Youngstorget blant annet dette:

— Nei Aspengren, — etter din oppsiktsvekkende erklæring om at det nå skal anses en rekke korttidssekretærer som skal betales av de fagorganiserte penger (og dette blir kostbart), vil jeg påstå at du har gått langt ut over vedtaket om å gi medlemmene et råd ved folkeavstemningen.

Når og hvor ble dette lagt fram på kongressen, som jeg overvar fra galleriet?

Er dette ditt syn på fagforeningsdemokrati, at medlemmenes penger skal kunne brukes til propaganda for et flertallssyn på en kongress, som ikke har støtte ute på arbeidsplassene? Og dette gjør du etter å ha medvirket til at medlemmenes syn ikke kan komme fram ved uravstemning.

Jeg tror det er helt unødvendig å oppfordre medlemmene til å reagere mot bruk av «politiske kommisærer» på våre arbeidsplasser, sendt ut av LO-ledelsen. Men det jubles høyt over dette maktmisbruk, som jeg vil velge å kalle det, fra den konservative presse med Morgenbladet i spissen. Hvorfor ikke hente penger fra Creditbanken, Rederforbundet, Arbeidsgiverforeningen som jo har erklært at det ikke skal stå på penger for å få Norge inn som medlem. Hvorfor ikke ansette folk fra Unge Høyre og Ja-bevegelsen? Har vi allerede blitt vitne til de tilstander vi kan vente oss i et EF på kapitalmaktens premisser?

Ove Larsen.

«Ingen LO-emissær på vår arbeidsplass»

Verkstedklubben ved Ankerløkken Verft uttaler blant annet:

Vi opplever at LO lar en kongress finne sted med delegater som ikke er valgt inn for å ivareta medlemmenes syn i denne saka. Videre skal så dyrtidssekretærer, lønnet av medlemmenes penger, sendes ut blant oss arbeidsfolk for å «informere» om medlemskapet. Vi vil derfor gi dere i ledelsen en klar og utvetydig beskjed: Vi nekter enhver befattning med LO's emissærer (dyrtidssekretærer), og erklærer at vi ikke ønsker verken å se eller å høre dem på vår arbeidsplass i denne sak, heter det i uttalelsen fra Ankerløkken i Florø.

Krav til Aspengren

14 klubbformenn, eller stedfortredere til disse, i Akergruppen, sier om ansettelsen av korttidssekretærer:

Vi vil skarpt ta avstand fra dette misbruk av de fagorganisertes midler som her skal anvendes til fordel for medlemskap i EF som gjennom en rekke uttalelser har møtt sterk motstand.

Vi krever derfor at dette utspillet fra Aspengren trekkes tilbake straks.

Bedriftsklubben ved Wisbech/Refsum har en bønn:

Vi ber om at ikke LO-ledelsen bruker våre penger på en slik måte at vi må ta vår ugentlige kontingent til LO opp til vurdering.

Hva vil det koste?

Fra Fredrikstad mek. verksted kommer denne reaksjonen: «FMV-klubben vil på det skarpeste ta avstand fra den kyniske uttalelse av LO's formann, Tor Aspengren, om at alle midler skal settes inn for å få våre medlemmer til å si Ja til EF ved folkeavstemningen i september.

LO-kongressen har med stort flertall gått inn for EF, men vi fastslår etter landsstyret i Jern og Metalls vedtak, etter Gallup og sist, men ikke minst de mange uravstemninger på våre arbeidsplasser, at det ikke er sammenheng mellom LO-kongressen og våre medlemmer i dette viktige spørsmål.

Alle uttalelser og uravstemninger viser et klart Nei til EF.

Vi er enige i at det skal settes igang informasjon om dette viktige spørsmål, men det må gjøres på en avbalansert måte, slik at Nei til EF får sin naturlige andel.

Vi påpeker også at hvis det skal bevilges penger, må beløpets størrelse bli offentliggjort.

Vi forlanger at våre medlemmers kontingent blir brukt på en forsvarlig måte, og under full kontroll.

Vi vil ikke tolerere at medlemmenes penger ukontrollert blir brukt ensidig til aksjonen Ja til EF.

I strid med medlemmenes interesser

Norsk Tjenestemannslags gruppe i Statistisk Sentralbyrå vil sterkt beklage EF-vedtaket på den ekstraordinære LO-kongressen 2.—3. juni. LO-ledelsens utnyttelse av de fagorganisertes organisasjoner og økonomiske ressurser til fremme av sin EF-politikk står i skarp strid med de fagorganiserte interesser. De fagorganisertes syn på EF-saken er kommet klart til uttrykk gjennom tallrike uravstemninger i fagforeninger, vedtak i hundrevis av avdelinger».

Demokrati i hverdagen?

Styret i Murnes Union uttaler:

LO-ledelsen og kongressens flertall avviste forslaget om uravstemning og vedtok i stedet «på vegne» av fagorganiserte en pro-EEC-uttalelse samt å bevilge store summer til propaganda for et stor-kapitalens Europa.

Vi vil på det kraftigste ta avstand fra denne udemokratiske saksbehandlingen, en saksbehandling som ikke rimer særlig godt med kampanjen for større demokrati i hverdagen.

Styret i MIFO-gruppen, Sta-

I «det nye Europa»

NORSK SELVSTYRE OG EF-MEDLEMSKAP

Som medlemsstat vil vi forplikte oss til å føre en bestemt politikk: Vi må båndlegge vår nasjonale myndighetsutøvelse slik at den ikke er i konflikt med Romatraktaten. F.eks. vi vil forplikte oss til å avstå fra tiltak som kan hindre den fri bevegelse av arbeidskraft og kapital.

FINANSIERINGEN AV EF-MEDLEMSKAPET

Norge blir forpliktet til å delta i finansieringen av EF's virksomhet.

Norges bidrag til EF blir:

Ca. 200 mill. kroner i 1973, og stiger med store beløp hvert år til

ca. 1000 mill. kroner i 1980.

Norge har mulighet for å få økonomiske tilskudd fra de felles finansieringsordninger i EF, til f.eks. fiske, jordbruk og distriktsutbygging.

Det vil imidlertid helt ut bero på beslutninger av EF's organer om Norge vil få slike tilskudd.

NORGE OG ROMATRAKTATEN

Ved medlemskap vil vi måtte godta Romatraktatens bestemmelser om EF's organer — dvs. reglene for deres myndighet, sammensetning og arbeidsområde:

I **MINISTERRÅDET** vil vi når det gjelder viktigere vedtak få **3 av 61 stemmer.**

I **KOMMISSJONEN** vil vi få **1 av 14 medlemmer.**

I **FORSAMLINGEN** vil vi få **10 av 208 plasser.**

Alle de forordninger, direktiver og enkeltvedtak som er vedtatt i EF før Norges innmeldelse, vil bli bindende for Norge hvis vi blir medlem.

Det dreier seg om:

Ca. 1200 umiddelbart bindende forordninger.

Ca. 100 generelle direktiver som medlemsstatene vil være forpliktet til å sette ut i livet.

Ca. 200 direkte bindende enkeltvedtak.

Dette er dokumenter som **ikke** er behandlet av Stortinget og som knapt er oversatt til norsk.

tens senter for barne- og ungdomspsykiatri:

Vi vil avvise LO-kongressens vedtak om at Norge bør inn i EEC og at korttidssekretærer skal agitere for EEC. Vi oppfordrer andre grupper innen sosial-helsevesenet til aksjoner mot dette.

Horribel framgangsmåte

Klubben ved Nabbetorp mek. verksted uttaler blant annet:

Vi er ikke enig i den måten LO har bestemt å finansiere sitt arbeide på. Slik som stillingen er i dag hvor det er stor uenighet innom medlemmene i LO i dette spørsmål, kan det ikke være riktig å handle på den

måten som LO's formann Tor Aspengren uttalte til NRK fjernsynet lørdag den 3. juni. Etter hans uttalelser skulle det ansettes flere sekretærer i arbeidet for EF, som skulle lønnes av LO. Han sa også at dette vil bli et meget kostbart arbeide.

Dette må jo være en helt horribel framgangsmåte! De som er motstandere av EF må betale sine folk ved hjelp av innsamlinger som folk tar av sin egen pung, mens tilhengerne skulle da få den støtte som de trenger av våre kontingentpenger.

Klubben ved A/S Nabbetorp mek. Verksted kan ikke være enig i at LO tar våre penger for å støtte dem som er tilhengere av EF.